

LUCIAN DAN
TEODOROVICI

Cu puțin timp înaintea
coborârii extraterestrilor
printre noi

roman

Ediția a III-a revăzută

POLIROM
2022

*His head was found in a driving wheel/
But his body never was found... Hei, ce naiba
faceți!? De ce mă luati pe sus? Tocmai mă
plângeam. Unde vreti să mă duceți?*

— Il băgăm în toaletă.

— Mai bine il ducem afară.

— Da' ce, îs prost? Să-l car în brațe două
etaje? După ce că-i murdar tot cu... Uite
ce murdar e!

Nu-i adevărat. De data asta chiar că vor-
biți urât! Cu ce-aș putea să fiu murdar?
Doar nu vreti să insilu... insinuați c-as fi
vomitat, decartat, dat la răte pe mine!? Pe
mine insumi și unul pre altul... Stopește-mă
cu isop și mă voi curăti; spală-mă și mai
vârlos decât zăpada mă voi albi. Așa-mi recita
bunica, dimineața, când încă nu deschi-
deam ochii, iar ea-și spunea rugăciunea în
fața celor trei icoane cu Iisus.

— Il băgăm cu capu-n butoiu' cu apă.

— E apă murdară, o folosesc femeile de
serviciu ca să spele W.C.-urile. E cu clor
și-i murdară, cum dracu' să-l băgăm acolo!?

— Las' că nu-i mai murdară decât el.

— Asta aşa-i, hă, hă. Dă-l dracu'. Băga-l,
mă, cu capu-n butoi!

Spălați-mă, bă, cu isop și mă voi curăti.
Ce naiba-i isopul!?

— Isop.

— Stați, că mormăie ceva... Ce vrei, bă?

— Isop...

— Isop pe mă-ta, prostule! Nu vezi ce
beat ești?

— Ce isop? Ce vrea?

— Dracu' știe, dă-l în mă-sa. Bagă-l în butoi.

De ce naiba mă tot ridică? Cum de nu-și dau seama că-s obosit și că pot să amețesc? Sclavilor! Dacă aș fi trăit în Antichitate, ce vremuri, dom'le, ce vremuri, v-aș fi făcut sclavi, sclavii mei. După ce m-aș fi plătit de voi, porcilor, v-aș fi dat de pomană la un cerșetor. Ce viață duceau cerșetorii de atunci! Acum primesc câțiva bănuți, acolo, pe când atunci, vreun pasă roman, nabab sau faraon sau ce naiba era el, cobora dintr-o leptică dintr-aia de-a lor, însăsurat în alb, se aprobia de cerșetorul din capătul străzii și ii dădea de pomană un sclav. Na, bă, sărmanule, un sclav de pomană, hrănește-l, crește-l și înmulțește pământul. Da, eu aș fi fost pasă roman, iar voi sclavii mei. Ce faceți? De ce vreți să-mi băgați capul în butoi? Nu vreau să mor! Mamă!

— Maamăăăă...

Sunt prea obosit. Nici măcar nu pot țipa destul de tare. De fapt, abia dacă am țipat în șoaptă.

— De ce l-ați băgat în butoi? Sunteți nebuni? Ce-i faceți?

— Îl răcorim.

Cine ești tu? De ce intervii pentru mine? Ești floarea și splendoarea mea? Lumina tinereții mele? Ce cauți tu aici, lumino?

— Da' ce te interesează ăsta? Îl cunoști?

— Nu, nu-l cunosc.

— Și-atunci?

— Ce vrei? Să stau cu mânile în săn
în timp ce voi omorâți un om?

Nu ești tu. *Și te-ai dus, dulce minune...*, spunea poetul ăla... acela... Nu ești tu. Ai altă voce. De ce dracu' ai apărut? Voiam să mor. Serios!? Voiai să mori? De asta ai strigat după mămica? Îmi pare rău c-am strigat. Aşa-s eu, un nehotărât. Aşa-s eu, un prost, pentru că iar vorbesc cu mine însuși.

— Pune incet piciorul pe prima treaptă... aşa... Coborâm noi până la urmă. Aşa, incet, incet... Următoarea treaptă. Stai! Nu te mai pot ține!

Mă doare! Mă doare și amețesc tot mai tare! Toate treptele astăzi se lovesc de mine... Cred că ne-am rostogolit pe scări. Ne-am rostogolit amândoi, iar ea, necunoscută, a căzut peste mine, nu? Dar tu ce stai aşa, cocoțată pe mine? Cine ești tu, mă rog, să stai aşa, cocoțată pe mine? Și de ce naiba plângi?

— M-ai lovit, prostule! Chiar nu poți să stai în picioare? M-ai lovit foarte tare la mână. Și mai avem de coborât un rând de trepte!

Nu-i nimic, coborâm și treptele astăzi. De data astă o să te țin eu pe tine. Uite, deja am început să te țin. Să mă ridic... Aproape am reușit. Dacă nu te-ai apleca, ar fi mai ușor.

— Ești greu, nu te pot ridica.

Ba poți. Vezi că poți? Deja sunt în picioare. Uite, am găsit un perete de care mă sprijin. Tu ai rămas jos, în schimb. Îți dai seama ce caraghioasă ești stând așa jos? Ce ai!? Ho... Hooo... De ce mă pălmui esti!? Dac-ai fi fost dulcea minune... āhă... altceva ar fi fost...

— Crezi că-s obligată să te car, betivule!? După ce că vreau să-ți fac un bine, tu mă și trântești jos. Mă împingi pe scări și nu-ți ajunge, betivule! Mă mai și trântești jos. Nesimțitule! Unde stai? Spune-mi unde locuiești. Asta dacă vrei să te ducă cineva acasă. Unde stai?

— Acasă...

— Da, după tot ce mi-ai făcut, te mai și duc acasă. Spune-mi numai unde stai!

— Acasă!

— Nu zbiera la mine! Știu că stai acasă. Dar care-i adresa ta?

Știi ce înseamnă aia iubire, femeie? Nu știi. Presupun că n-ai întâlnit până acum iubirea. E firesc să fie așa. Ce știi voi, femeile, despre asta? Ia zi, mă, femeie, știi ce înseamnă aia iubire? Nu știi. Nici eu nu știu. Ar fi trebuit să știu, dar vezi tu, femeile astea... Te însălă căt ai clipi din ochi. Uite așa: eu clipesc acum din ochi și gata, sunt înselat. Dacă tu ai fi fost iubita mea, acum m-ai fi înselat. Nu-i bine să clipești din ochi, nu? Ȑsta-i sfatul vostru pentru bărbați: nu clipiți, că

vă înșelăm; mai bine stați continuu cu ochii închiși. Eh, femeile astea! Du-mă acasă și-o să-ți fiu recunoscător. O să te invit mâine la un pahar de votcă. Ba nu, o să-ți fiu mai recunoscător decât atât: o să te invit la o sticlă de votcă. Ce, nu ți-ar plăcea să bei votcă pe gratis? Las' că vă știu eu pe voi, femeile astea! Oricând ați accepta o sticlă de votcă pe gratis. N-o să-ți dau nici o votcă! Știu, de asta mă duci acasă, ca să te răsplătesc, ca să-ți cumpăr de băut. Nu! Auzi? Nu, cu „N” mare! „N” de la kilogram. Nu-ți iau nimic de băut! Nu meriți.

— Asta-i căminu-n care stau. Aici stau, uite-aici. Asta-i casa mea. Știi că-s student? Daaa, sunt student și locuiesc în cămin, aici. Uită-te, ce naiba! Doar îți arăt cu mâna căminul în care locuiesc. Uită-te în direcția-n care arăt cu degetul. Vezi? Asta e căminul meu. Locuiesc aici pentru că sunt student!

— Pen' că-s student.

— Ce arăți cu mâna? Aici locuiești?

— Îhi. De-aia, că-s stu...

— Bine. Numai să ne lase portarul să intrăm.

Portarul? Tu crezi că eu mă las intimidat de-un biet portar? Ce, el e șeful? Eu sunt șeful lui. Din banii pe care îi dau eu pentru cazare trăiește el. Și-apoi portarul asta mi-e prieten bun. Mă cunoaște bine. Suntem prieteni la cataramă. Uite aşa suntem de prieteni: vezi? Ca astea două degete pe care le

încrucisez. Mă rog, acum nu-mi ieșe ches-tia cu încrucișatul, că-s cam obosit. Da' că două boabe de fasole-ntr-o păstaie-s pri-e-ten cu el...

— Ce căutați la ora asta aici?

— El stă-n căminul ăsta, domnu' portar. Nu-l cunoașteți? S-a cam îmbătat în seara asta și eu sunt prietena lui și l-am adus acasă. Stă aici, în cămin.

Ești prietena mea pe dracu'.

— Pe dracu'... hă, hă...

— Da' ce credeți, domnișoară, că eu îi cunosc pe toți ăștia care locuiesc aici? Abia a început de două luni ș-oleacă anul uni-versitar. De unde să-l știu pe ăsta? Sunt o sută ca el căzați în cămin. Dați-mi o leg-i-timație, ceva care să dovedească că, mă rog, domnu-i cazat aici. Că eu merg pe bază de dovdă.

Am legitimație. Într-un buzunar. Unde cauți? Unde ai pus mâna? Nu-i în buzuna-rul din față. Dar poți să mai cauți o vreme acolo, în față. Îmi place. Continuă! Nu mai vrei? A, deja ai găsit legitimația aia? Era totuși în buzunarul din față? Păcat că ai găsit-o așa repede.

— Puteti să intrați. Dar să nu se mai întâmple. Dacă îl mai văd beat, fac recla-mație la administrație. Si o să-l dea afară din cămin!

Vrei cheile? Cheile de la intrarea-n apar-tament? Caută-le. Tot la mine în buzunar.